

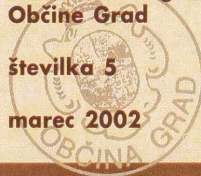

O B Č I N A
Grad

Informativno glasilo
Občine Grad

številka 5

marec 2002

Sonja

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Spet smo vkorakali v novo leto – leto polno načrtov in želja. Vsakdo izmed nas si želi, da bi bilo to leto zanj čimbolj uspešno, da bi se mu izpolnili vsi zastavljeni cilji. Ni lepšega, kot se ozreti in videti, da so vse tvoje želje, upi in hrepenenja uresničeni. Ko lahko zaključiš, da je bilo delo opravljeno, ko si zadovoljen s svojimi rezultati.

Ljudje imamo veliko želja, vendar se vseh ne da uresničiti naenkrat. Pri uresničevanju velikih želja je potrebno veliko potrpežljivosti, razumevanja do drugih, poslušanja tujim težavam in medsebojne pomoči. Če bomo znali pomagati drugim, bodi le-ti pomagali tudi nam. Verjetno je naš skupni cilj, da vsi skupaj živimo lepše, mirneje in bolj bogato.

Tudi v naši občini smo si v letošnjem letu zastavili velike cilje. Poleg vsakodnevnih skrbi želimo najprej predvsem to, da se naši občani počutijo dobro in varno ter da so zadovoljni. Z realizacijo načrtovanih investicij za letošnje leto želimo uresničiti vse cilje, ki smo si jih zastavili v tem štiriletnem mandatu. Pred tremi leti smo začeli z obsežnimi investicijami na vzhodu občine - v Vidoncih - to leto zaključujemo z njimi prav na zahodu - na Dolnjih Slavečih. Pred leti je bila največja želja vaščanov vseh sedmih vasi asfaltirana cesta. Zdaj, po izgrajenih več kot štiridesetih kilometrih asfalta, pa je naše skupno prizadevanje usmerjeno v iskanje izdatnejših virov pitne vode, kajti ugotavljamo, da nam tekočine, za katero so včasih rekli, da še v čevljih ni dobra, vsak dan bolj primanjkuje. Tako kot pred tremi leti, je tudi sedaj pred nami velik izziv. Potrebno bo veliko potrpljenja, da bomo na koncu lahko rekli: »Uspelo nam je!« Upam, da se bodo vsem, nam in vam, vse želje in zastavljeni cilji uresničili. Hkrati vam želim vesele in blagoslovljene velikonočne praznike s polno košaro »remenek«.

Vaš župan
Daniel KALAMAR

CENJENI BRALCI!

Čas velikonočnih obdarovanj, ko pridejo na svoj račun predvsem otroci, je pred nami. Čeprav – roko na srce – tudi odrasli nimamo nič proti, če nam kdo podari kakšno »remenko« – ne tiste umetne, ki se izdelujejo po tekočem traku – da se razumemo. Mislim na tiste, kjer je v vsaki potezi prisotna izdelovalčeva domišljija in energija. Ko veš, da se je nekdo potrudil za to, kar držiš v rokah. In da gre za unikaten izdelek, kakršnega ne najdeš nikjer na svetu. Ki ima temu primerno tudi svojo ceno – če jo ima. Ker tisti, ki tovrstne ročne spretnosti ceni, ne vpraša, koliko stanejo.

Včasih so naše hiše krasili predvsem leseni, plastični, papirnati ali kako drugače umetno izdelani pirhi, danes le-te vedno bolj izrinjajo naše domače »remenke«. In prav je tako. Kajti to kaže na to, da spet začnemo spoštovati tradicijo, naravnost, spretnost in domišljijo. Tiste, kar nas dela od drugih drugačne.

Mi vam »remenek« sicer ne podarjamo, vam pa zato predstavljamo naše domače spretno »krasiteljke« takšnih in drugačnih jajc, iz katerih z njihovimi domišljijami nastanejo prečudovite male »umetnine«.

Pred tem smo sicer »noreli« na Borovem gostüvanju v Kruplivniku, bili »kulturni« ob 8. februarju in »polni hvale« ženam in materam ob njihovem prazniku. Si pa ne morem kaj, da se ne bi vprašala, kako to, da je naša najstarejša občanka ženska. Smo ženske vzdržljivejše, je življenje prijaznejše do nas ali pa se znamo le bolje spoprijeti z njim? Kdo ve, vsekakor pa nam je življenje vse premalokrat praznik in vse bolj deloven dan. Praznovali pa so nekateri naši občani in pri zlato-poročencih smo se ustavili tudi mi.

Seveda nismo mogli mimo ta trenutek najbolj perečega vprašanja glede zdravnika v občini, kot prvi objavljamo nekatere zanimive podatke o cerkvi pri Gradu, v besedi in sliki predstavljamo dogodke iz naše občine v minulih mesecih, kmetovalce pa bo gotovo zanimal program spodbud za pospeševanje kmetijstva. To pa še ni vse. V tej številki začnemo tudi objavljati naš izviren strip o gračkem zmajcu, ki bo izšel v petih nadaljevanjih, avtorici katerega sta Štefka Bohar in Sonja Štefko.

To pa je že prijetno darilo za prihajajoče praznike, kaj pravite?

Glavna in odgovorna urednica
Marijanca FERKO OMAHEN

Obveščamo vas, da Občina Grad od 15. februarja naprej posluša z novimi telefonskimi številkami. Te so:

TAJNIŠTVO OBČINE	(02) 550 98 07
VOĐJA OU, ŽUPAN	(02) 550 98 04
RAČUNOVODSTVO	(02) 550 98 00
FAX	(02) 550 98 06
INTERNI KANAL	(02) 550 98 02

ŽUPNIJSKA CERKEV MARIJE VNEBOVZETE PRI GRADU

Starost cerkvene zgradbe

Ob branju monografije Grad na Goričkem, Maribor 2001, me je razočaralo, ker se avtorji pri opisu župnijske cerkve niso potrudili, da bi nakazali njen nastanek in starost. Za zgodovino določenega kraja je bila v preteklosti župnijska cerkev tisti objekt, okrog katere se je razvijalo versko, gospodarsko, politično in družbeno življenje prebivalcev. Naša cerkev je romarska in vse bolj postaja zanimiva tudi za turiste. Marsikateri obiskovalec je postavil konkretno vprašanje: »Kdaj so zgradili to cerkev?« V monografiji sem našel odgovor, da »dokumenti o gradnji cerkve v Gradu niso ohranjeni«, »najstarejše opise cerkve zasledimo šele od konca 17. stoletja« in da je »najstarejši ohranjen del cerkve njena ladja«.

Drži, da dokumentov z datumom o gradnji cerkve ni. In kako naj župnik ali drug vodič odgovori na zgoraj postavljeno vprašanje? Navadno pravim, da je »starodavna«, vendar vsi niso zadovoljni s tem odgovorom. Vsaj okvirno želijo vedeti, v katero obdobje postavljamo njen nastanek. Pričakoval sem, da bo po-tešno nekaj ravednosti tudi v tej smeri. Na žalost sem razočaran. Sprašujem se, po kakšni poti so prišli starejši zgodovinarji do določenih podatkov.

Zasledil sem podatek, da je bila prvotna cerkev pri Gradu zgrajena najbrž že v 11. stoletju¹, gotovo pa že pred letom 1275². To je tudi letnica, ko je z listino potrjeno, da je tu grajsko poslopje, ki pa je gotovo stalo že leta 1208. Tudi za pražupnijo, ki ima gotovo svojo cerkev, je leta 1208 potrjen njen obstoj³. Če povežemo to z dogodki leta 1270⁴, ko je prišlo pod gradom do bitke med madžarskimi četami in vojaki Otokarja Češkega, lahko rečemo, da je vojna vihra uničila staro cerkev in so morali zgraditi novo. Verjetno je iz tega časa sedanja ladja cerkve novogradnja na stari lokaciji⁵, kateri so pozneje v 14. ali 15. stoletju prizidali gotski prezbitერიj.

Pri starih cerkvah je za določanje starosti pomemben tudi patrocini,

torej god farnega zavetnika, kateremu je cerkev posvečena. Cerkev, ki so od vsega začetka posvečene Marijinemu Vnebovzetju, so najstarejše med Marijinimi cerkvami⁶. Za cerkev pri Gradu to potrjuje do sedaj prvi znani pisni dokument⁷, ki pravi, da so jo zgradili katoličani pred reformacijo⁸ »v čast in slavo Vnebovzete angelske Kraljice«. Z večjo verjetnostjo kot Lendava si lahko privajamo zgodovinski dogodek, ko salzburški škof Liupram kot »zunanji izraz evangelizacije, posveti leta 853 cerkev v kraju Lindolverschirichun, ki ga zgodovinarji istovetijo z Gradom oziroma z Lendavo«⁹. Vendar je Ivan Zelko zapisal, da je Lendavo »imensko težko istovetiti z Lindolverschirichun«¹⁰.

V 14. stoletju je na gornjelendavskem zemljiškem kompleksu, ki obsega večji del gornjega Prekmurja naštetih 8 župnij, ki s svojimi cerkvami spadajo pod upravo gradu pri Gradu. V domači župniji, ki se je imenovala »in dystricu Waralyakurniky« je naštetih 24 vasi. Ivan Zelko je v svoji razpravi o Marijinem čaščenju pri panonskih Slovencih med

drugim zapisal: »Ako pomislimo, da so ostale cerkve iz zadevnega področja (opomba: na gornjelendavskem zemljiškem kompleksu) že zelo stare, npr. v Martjancih in v Selu iz XIII. stoletja, - potem je matična cerkev starejša vsaj za 200 let. Dokaz, da je bila cerkev pri Gradu že v dobi romanskega sloga, je dejstvo, da je imela prvotna cerkev *zvonik ločen od cerkve*. Ločen zvonik je značilnost ravninskih bazilik po letu 540. V gotski dobi so bili stolpi že praviloma spojeni s cerkvijo. Tako je prva cerkev pri Gradu že iz časa pred gotško dobo«¹¹.

Ob teh navedbah bi se izhodišče nastanka sedanje cerkvene ladje postavil letnico 1275 in je stara nad 720 let, vendar so jo v teh stoletjih prezidavali, dozidavali in obnavljali. Da se je ohranila vse do današnjih dni, gre zahvala vsem, ki so in še danes zanjo darujejo svoje znanje, delo in denarno pomoč. Zavzetost in skrb za »božjo hišo« je bila navzoča v preteklosti, je danes in naj bo tudi v srcih prihodnjih rodov.

Štefan KUCHAR, župnik

1 Leksikon Dravske banovine, Ljubljana 1937, str. 454.

2 Panonski zbornik. Pomurska založba, Murska Sobota 1966, str. 57.

3 Sraka: Prekmurje in Prekmurci, Melinci, Rim, Chicago 1984, str. 129.

4 I. Zelko: Župnija sv. Marija pri Gradu, str. 1 (tipkopis).

5 Panonski zbornik, str. 58.

6 Ivan Zelko: Zgodovina Prekmurja, Murska Sobota 1996, str. 155.

7 Vizitacijski zapisnik iz leta 1698.

8 Izraz »ab antiquis catholicis« (stari oziroma nekdanji katoličani) pomeni v prekmurskih razmerah, da cerkev datira iz dobe pred reformacijo, kar pa je možno, da je iz romanske in gotške dobe. Zelko: Zgodovina Prekmurja, str. 113.

9 Sraka: Prekmurje in Prekmurci, Melinci, Rim, Chicago 1984, str. 8.

10 Zelko: Zbornik ob 750 letnici Mariborske škofije, Maribor 1978, str. 107.

11 Stopinje 1972, str. 97-98

KO SE ČUDEŽ NARAVE, DOMIŠLJIJA IN SPRETNOST ZLIJEJO V UMETNOST

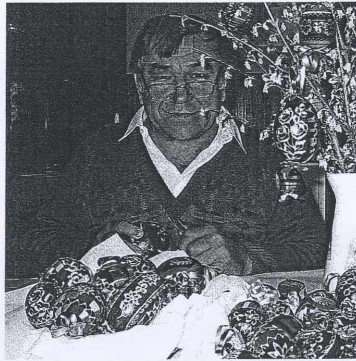
»Prekmurske remenke« predstavljajo v mozaiku slovenske kulturne dediščine pomemben in enkraten prispevek, na katerega pa se – tako kot v večini primerov, ko gre za značilnosti obrobni slovenskih pokrajin – mnogokrat pozablja. Z zadovoljstvom moramo sicer ugotoviti, da se v zadnjem času pri nas stanje izboljšuje, tako da vedno pogosteje ob značilnih belokranjskih pisanicah zalotimo tudi kakšno našo »prekmurko remenko«.

In ker je čas obdarovanja z »remenkami« tu, smo se odločili, da obiščemo naše domače izdelovalce tovrstne – upam si trditi – umetnosti. Tehnika izdelave je v glavnem pri vseh enaka, in da se v nadaljevanju ne bodo ponavljali, naj vam v začetku predstavimo postopek kar mi (za vse tiste, ki bi se morda želeli lotiti tovrstnega izdelovanja):

Vroča kuhana jajca (vroča zato, ker se lepše barvajo) najprej premažemo s šelakom (to je prah, katerega razredčimo z razredčilom) in nato z majhno krpo premažemo po jajcu tako dolgo, da dobijo sijaj. S tem omogočimo, da jajce ostane takšno še več let. Nato jih pobarvamo z barvami za les (večina izdelovalcev dobiva te barve v Avstriji). Narežemo majhne krpice iz blaga, v katere damo za noževico konico barve (v vsako krpico drugo barvo), zavežemo in namočimo v šelak ter jajca še vroča pobarvamo. Najprej barvamo s svetlimi in šele nato s temnejšimi barvami. Ko so jajca pobarvana in ohlajena, jih po svoji domišljiji in želji popraskamo s tapetniškim nožem, ostronožico noža, britvice ali orodja, ki je izbrušeno iz pile za kovine ipd.

Herman Rajsar, Grad:

»Tovrstna spretnost je že kar tradicija Rajsarjevih. Začel sem nekako pred 13-imi leti, ko moj oče tega več ni zmoгал sam. Rad se spominjam številnih lepih doživetij, povezanih z »remenkami«. Tako so me že večkrat v moji gostilni obiskali radovedni turisti, da sem jim v živo pokazal, kako se izdelujejo »remenke«. Tudi v večih velikih trgovskih centrih po Ljubljani sem bil, v lokalnem tisku, v

Jani in nenazadnje na nacionalni televiziji. Spominjam se časov, ko ni bilo »primerno« javno ponujati »remenke« z nabožnimi motivi, pa se je takrat moj oče znašel in za take ljudi izdelal »remenke« z napisom »Živel 1. maj«. Zanje čase največ izrisujem vzorce in rožice pa tudi motive grada.

Ne bojim se, da bi mi zaradi pojava večjega števila izdelovalcev »remenke« začelo primanjkovati kupcev. Naredim jih veliko, pa bi jih lahko še več prodal, kot jih sam zmorem izdelati.

Ko barv za les še ni bilo, se je pač bilo treba znajti. Takrat se je za barvanje uporabljal tudi barvasti krep papir, pa »tintasti svinčnik«, olupki čebule... Ko se barva posuši, pa se začne »škrabanje«, kot temu postopku rečemo po domače. Za izdelavo »remenke« porabim približno 20 do 25 minut časa.«

Kristina Ropoša, Vidonci:

»Remenkam« podarjam srce in dušo že okoli 25 let. Zame pomenijo neko globljo resnico, tradicijo in naš

krajevni običaj. Za izdelovanje me je navdušil moj mož, ki se je te spretnosti naučil od pokojnega gospoda Alojza Rajsarja od Grada. Vsako leto izdelam od 800 do 1000 remenk, kar pa je še zmeraj premalo za vse moje kupce, ki prihajajo od blizu in daleč. Naše »remenke« namreč krasijo marsikateri dom v Ameriki, Kanadi in tudi Avstraliji. S posebno skrbjo se vsako leto posebej lotim izdelave tistih, ki jih naroča naš predsednik, gospod Milan Kučan, in je nad njimi vedno znova navdušen.

Sicer pa je za obdelavo po velikosti primerno vsako jajce, vendar mora biti lupina trda, da se ne zlomi. Sama sem tako izdelala »remenke« iz kokošjih, gosjih, račjih in prepeličjih jajc. Za izdelavo ene porabim približno 15-20 minut, ta trud pa je z denarjem težko poplačati. Sicer pa, česar se človek loti z veseljem, do tega mu volje nikoli ne zmanjka in tudi denar ne igra najpomembnejše vloge.«

Bernarda Merklin, Motovilci:

»Več kot 15 let je od takrat, ko mi je postopek izdelovanja opisal starejši vaščan Alojz Rajsar, ki takrat zaradi starosti »remenke« več ni mogel izdelovati. Prinesel mi je tudi nekaj svojih barv in tako sem poskusila. Ker so mi uspeli, sem se nad tovrstnim izdelovanjem navdušila. V naši vasi »remenke« niso bile nič novega, saj so jih pred njim izdelovali tudi drugi vaščani.

Včasih sem jajca obvezno skuhalo, danes pa jih vse pred obdelavo prej izpiham, ker so tako dalj časa obstojna. Dejstvo je namreč, da vedno več ljudi prihaja po »remenke« celo leto in ne le v velikonočnem času, saj so postale priljubljeno darilo za marsikatero priložnost. Do zdaj sem krasila že vsa možna jajca – od najmanjšega prepeličjega do največjega nojevega z različnimi motivi, med katerimi sicer prevladujejo cvetlični vzorci, na svoje »remenke« pa marsikdaj izpraskam tudi nabožne motive, žitno klasje, grozdje, pa tudi spomladansko cvetje, značilno za ta čas.

Komisija pri Obrtni zbornici Slovenije v Ljubljani je leta 1998 moje »remenke« ocenila kot »vrhunsko

ročno izdelane prekmurske remenke« in tako kot spominki krasijo marsikateri dom blizu in daleč. Z njimi sodelujem na raznoraznih razstavah po vsej Sloveniji, se pojavljam v medijih in na raznih delavnicah spretnost izdelovanja z veseljem pokažem tistim, ki jih to zanima. Za vsako »remenko« si vzamem čas in jo izpraskam do potankosti, kajti zame ni pomembna kvantiteta, temveč kvaliteta. Moje »remenke« je mogoče najti tudi v raznih trgovinah z ročnimi izdelki po vsej Sloveniji.«

Lilijana Šeruga, Radovci:

»Za izdelovanje »remenk« sem se navdušila pred dvema letoma v rokodelnici pri Gradu, kjer smo pod vodstvom mentorja izdelovali razne stvari, med drugim tudi »remenke«. Pri največ izdelanih »remenkah« uporabljam zgoraj omenjeno tehniko, drugače pa rada delam tudi čisto preproste »remenke«, ki jih popestrim s praskanjem.

In na koncu še nasvet za vse tiste, ki se bodo lotili izdelovanja: Ob omejnjeni tehniki je potrebno imeti obilo dobre volje, nekaj domišljije in seveda spretno roke.«

Gabrijela Lang, Grad:

»Pred dvema letoma sem v trgovini opazila knjigo z različnimi vzorci kvačkanja in ker znam kvačkati, se mi je porodila ideja, da bi remenke izdelovala s kvačkanjem. Za tovrstno delo potrebuješ nekoliko več časa. Od posameznika je odvisno, koliko potrpljenja in volje imaš. Mene izdelovanje teh »remenk« predvsem sprošča.

Za tiste, ki jih zanima postopek izdelovanja, naj ga izdam:

Najprej si priskrbim plastična jajca, ker se mi zdijo bolj obstojna kot prava, saj pravo jajce lahko hitro počí, ko ga obdelujem. Nato si izberem barvno prejšico, ki mora biti zelo tanka in temu primerno vzorec, katerega želim narediti. Na primer rumena remenka je narejena tako:

- začetek: nakvačka se deset verižnih petelj in se z verižno zanko zaključí;
- prva vrsta: v obroček se nakvačkata dve verižni petlji in sedemindvajset paličic;
- druga vrsta: namesto prve močne zanke sta dve verižni petlji, nato pet verižnih petelj, ena močna zanka, ponovi se po vsakih petih verižnih petljah;
- tretja vrsta: namesto prve močne zanke sta dve verižni petlji, nato spet dve verižni petlji, po tri dvojne paličice se spejo skupaj v zanko in nato vpejo v močno zanko v predvrst in nakvačkajo se še dve verižni petlji in močna zanka.

Druga in tretja vrsta se sedemkrat ponovita, nato se samo še nakvačka pet verižnih petelj in ena močna zanka v predvrsto, dokler ni pokrito celo jajce. »Remenke« lahko uporabljajš za razne aranžmaje, saj se ene in iste »remenke« lahko uporabijo večkrat, ker so obstojne in se lahko čistijo, dajejo pa tudi lep videz; prav tako jih lahko uporabiš kot darilo ali jih daš v spomin ob velikonočnih praznikih; z njimi se lažje dekorirajo razne dekoracije za velikonočni čas in podobno.

Sicer pa trenutno izdelujem »remenke« iz gipsa in jih nato barvam.«

Kristina Roudi, Kovačevci

»Remenke« sem začela izdelovati pred kakimi dvajsetimi leti, za kar me je navdušil moj brat Karel, ki živi na Jesenicah. Za barvanje izbiram ponavadi bolj bela jajca, ki se lepše obarvajo. Sicer pa obdelujem tudi račja in gosja jajca, ki so bolj debela. Za barvanje uporabljam malo barv, okrog petnajst, osnovna barva pa je pri meni črna. Sicer pa se, ko delam »remenke«, zelo sprostim in se popolnoma posvetim izdelovanju in prav uživam ob tem.

V povprečju naredim okrog dvesto »remenk«, ki jih pa razdelim svojim prijateljem ter znancem, ti so veseli takega poklona.«

Z izdelovalci »remenk« so se pogovarjali: M. Kovač, B. Kerčmar, M. Ferko Omahen, S. Farič, L. Krpič in Š. Gjerjek. Uvodne misli: M. Ferko Omahen.

KULTURA – MOJE VODILO IN OBREMENITEV

Kaj sploh je kultura? Kaj pomeni civiliziranim ljudem? Kakšen pomen ima kultura v današnjem času? Kaj nam pomeni? Zame je kultura nekaj lepega.

Predstavljam si jo kot nekaj, kar me spremlja na vsakem koraku. Vsak dober dan, hvala, prosim, oprostite... in druge podobne reči zavzemajo pomembno mesto v kulturi. Za tistega, ki te besede veliko uporablja, pravimo, da je kulturni. Mislim, da je najpomembnejša kultura srca, če se znamo lepo obnašati do bližnjega, ga razumeti in sprejeti. Ravno tako spada sem odnos do širše okolice. Sprejemanje in odnos do živih bitij, do narave, do planeta, na katerem živimo. Če znamo izražati kulturo srca, ki se začne s prosim in hvala, bomo dosegli visok nivo kulture. Ugotavljam, da se vsi ljudje ne obnašajo enako. Nekateri uporabljajo svojo metodo kulture, predusem grdo obnašanje, nepoštenost, sovraštvo, nasilje itd.

Kultura pa vsekakor ni le način obnašanja. Najširši pomen ima kultura v koreninah naše dediščine, ki so nam jo zapustili naši predniki, to je torej naravna in kulturna dediščina. Čim starejša bo, več nam bo pomenila in bolj bo dragocena. V prvi vrsti velja omeniti jezik. Ta je kultura vsakega naroda. Tu so še vsa dela, ki so nastala in še nastajajo pod različnimi peresi. Ob tem ne smemo pozabiti Franceta Prešerna, ki je za seboj pustil bogato dediščino. Na dan njegove smrti praznujemo Slovenci kulturni praznik. Ali ga res praznujemo in kako?

Ugotavljam, da imamo Slovenci bogato kulturno zgodovino, vendar se mi zdi, da se premalo kulturno izobražujemo. Menim, da bi vsi morali dati kulturi večji pomen, pa čeprav živimo v svetu, kjer vse tako strašansko hiti.

Petra FERKO, 8. razred

8. FEBRUAR – PREŠERNOV DAN

Kultura. Kaj je kultura?

To je nekaj spodobnega, obzirnega. Kultura se skriva v vsakem človeku, le razumeti jo mora. To je kulturno obnašanje, obiskovanje kulturnih ustanov, praznovanje kulturnih dnevo in podobno.

Eden takih kulturnih dnevo je 8. februar. Takrat se spominjamo našega pomembnega, vsem Slovence znanega pesnika, Franceta Prešerna. Na ta dan praznujemo obletnico njegove smrti. Bil je namreč odlični pesnik, vzor mladim še do današnjega dne. Napisal je veliko pesmi, najbolj znani pa so soneti in nekaj pesmi o prevzetnih dekletih, saj je bil nesrečno zaljubljen v Julijo. Tako si je svojo žalost ob nekaterih trenutkih napačno razlagal in jo spravljal na papir.

Le kdo ne pozna balade Povodni mož ali pa romance Turjaška Rozamunda?

In gotovo ste že slišali za njegove sonete? Omeniti pa moram pesem,

ki jo slišimo ob kulturnih dnevih in je delo Franceta Prešerna. To je naša, slovenska himna – Zdravljica. Že po tem, da je njegova pesem slovenska himna in da jo vrsto let ohranjamo, se vidi, da je France Prešeren nekaj veljal, bil občudovan.

Tudi otroci so ga imeli radi, saj jim je vsakokrat poklonil fige, ki jih je imel vedno v žepu. Zato so ga klicali kar »Doktor fig, fig«.

Ampak kaj ima sedaj »Doktor fig, fig« skupnega s kulturo?

Veliko, kajti on je vedel, kaj je kultura in njej je namenil najlepše pesniške stvaritve. Bil je občudovan, zato praznujemo obletnico njegove smrti in se ga 8. februarja spominjamo kot moža, ki je nekaj naredil zase, za svojo domovino in za svojo domovino in za kulturo nasploh.

In nikar ne pozabite, da 8. februarja praznujemo kulturni dan, namenjen Francetu Prešernu in njegovemu delu.

Maja HAJDINJAK, 7. razred

KAJ JE KULTURA?

Kaj je kultura? To je zelo dobro vprašanje. Kultura je širok pojem. Za bogate in uglašene ljudi je to gotovo opera, gledališče ali kakšna druga kulturna prireditev.

V kulturi pa dajemo velik pomen tudi poeziji. Zato je 8. februar, dan Prešernove smrti, slovenski kulturni praznik. Prihodnost pesnikov pred dvesto leti ni bila tako svetla, kakor je danes, le da se mi tega ne zavedamo. Najbližje boljše šole so bile takrat na Dunaju, zato se je večina pesnikov in pisateljev šolala prav tam. Pri tem so seveda morali zapustiti svoje domove in družine. Naš največji pesnik France Prešeren je svoje domotožje izpovedal takole:

*O Vrba, srečna, draga vas domača,
kjer hiša mojega stoji očeta,
da b' ūka žeja me iz tvoj'ga sveta
speljala ne bilà golj'fiva kača!*

Toda osmega februarja je največkrat odpeta pesem Zdravljica. Na vseh proslavah po Sloveniji je opevana naša himna v čast Francetu Prešernu, ki je pesem tudi napisal. Mislim, da je prav zaradi te pesmi postal naš največji pesnik in prišel na bankovec za tisoč tolarjev. Na tem bankovcu lahko njegovo podobo vidite vsak dan, zato Vam je, spoštovani bralci, ne bom risala, pa saj jo gotovo tudi sami že poznate.

Seveda je napisal še ogromno drugih pesmi. Prešeren je k mozaiku slovenske kulture prav gotovo dodal velik kamen, čeprav se mi tega ne zavedamo. Na to nas spominja prav ta praznik. Resda je sedaj, v modernem svetu, kultura mnogo širši pojem kot nekoč, zato si vsaj ob obletnici Prešernove smrti priznajmo, da je on zibelka slovenske kulture in se ga radi spominjamo.

Tadeja FORJANIČ, 6. razred

RAZMIŠLJANJE O KULTURI

Kaj je pravzaprav kultura? To vprašanje si postavimo premalookrat, nekateri celo nikoli. Če se zamislimo in pogledamo okoli sebe, ugotovimo, da je ta pojem zelo širok. Lahko je obnašanje, ki mu pravimo bonton. Lahko ogled kakšnega filma, baleta, opere... Lahko je tudi obisk muzeja ali kakega starega posestva. Pravzaprav je to vse. Vsak si ta pojem predstavlja nekoliko drugače in drugače si ga je predstavljal tudi naš pesnik, France Prešeren. Njemu je veliko pomenila poezija, prav tako del kulture. Vendar, žal, takrat še ni bila tako cenjena, kot je dandanes. Ljudje takrat niso znali ceniti njegovega zanimivega in lepega, toda meni, žal, zelo zapletenega pesniškega ustvarjanja. Kako težko je razumeti vse te njegove rime in verzze. Včasih premišljuje, ali je možno, da je to ustvarila človeška roka. Zakaj ga takrat niso znali ceniti? Vse to je zelo čudno in nerazumljivo. Prav zato pa mu v današnjem času posvečamo malce več pozornosti kot nekoč, čeprav mislim, da še premalo. 8. februar, dan njegove smrti, pa je namenjen proslavi in takrat tudi zapojemo Prešernovo Zdravljico, našo sedanjo himno. Tudi v šoli se učimo o njem, o njegovem delu in pomenu za naš narod. Nismo ga pozabili in mislim, da ga nikoli ne bomo. Upam, da bodo ljudje 8. februar posvetili spominu na našega največjega pesnika in svojo dušo obogatili z nečim, čemur pravimo kultura.

Jasna MERKLIN, 6. razred

FRANCE PREŠEREN

Fige otrokom rad je delil,
Rad slovenske krvi je bil.
A pozabili nikoli ga ne,
Ne danes, ne jutri, pesnik naš je.
Čajt njegov je pesem bila,
Enako kot pšenica kmetova.

Poezija in ljubezen sta ga navduševala.
Rime stresal je kot iz rokava.
Edinost, pesem zanj je bila,
Še posebej, če je dekletu namenjena:
Eni Juliji, njegovi ljubljeni.
Rad med družbo je bil,
Edino s prijatelji se rad veselil.
Njegova pesem je bila,
izraz kot duša človekova.

Karin GRAH, 6. razred

POGLED V KRALJSTVO POVODNEGA MOŽA

Bilo je nekega, ne bi natančno vedela, katerega. Dolgočasila sem se do smrti. Nisem vedela, kaj naj počnem.

Spomnila sem se pesmi o Urški in povodnem možu. Odločila sem se, da ju poiščem. Odpravila sem se do bele Turčije, kjer v Donavo Sava se bistra izlije. Pot je bila dolga in naporna. Ko sem prišla do cilja, sem bila že vsa izmučena. Kričala sem:

»Povodni mooož, Urškaaaa!« Nič. Ko sem že obupala, so na vodni gladini začeli nastajati mehurčki. Iz vode se je prikazala Urška. Ostrmela sem. Bila je sanjsko lepa, njene oči so žarele od sreče, na njenih laseh se je svetila tiara z neštetiimi biseri. Pa njena obleka! Vsa je bila z zlatom izvezena, okrašena z dragulji. Povabila me je v svojo palačo. Ostala sem brez

besed, komaj sem izjecljala: »Kaj-ka-ko, povej mi, kako pa kaj živiš?«

»Odlično, mar ne vidiš? Živim v palači, moji predali so polni dragega kamenja, imam služabnice, ki mi izpolnijo vsako željo ...«

»Pa povodni mož, saj ga vendar ne ljubiš!«

»Ljubezen, kaj je že to? Ah, ja, to so sanje vseh deklet. Več, jaz sem že svoje zdavnaj prodala.«

»Tu notri, pokazala je na svoje srce, je že zdavnaj vse mrtvo. Bogata sem, to je vse.«

Bila sem zgrožena, tako je torej cena bogastva! Hvala lepa! Raje ostanim to, kar sem. Preprosto dekle, ki se mora za srečo in uspeh boriti, zato pa se ju zna veseliti.

Sandra SMODIŠ, 7. razred

ROZAMUNDA IN OSTROVRHAR ČEZ SEMEM LET

Nekega dne je nuna Angelika Rozamundo poslala v trgovino po kruh. Rozamunda mesta ni videla že sedem let, postala je namreč nuna in ni smela iz samostana. Tako obupana je bila. Obraz je imela ves zguban, pa tudi suhica ni bila več. V samostanu ji je postalo vseeno, jedla je vse, do česar je prišla, bila je kot sod. Pa obleka, toliko da niso popokali šivi. Ko je prišla iz trgovine, so jo noge kar same vodile naprej. Domov, na turjaški grad. Le kako živijo domači? Ko je stopila v grad, je zagledala služničad, kako streže materi.

Rozamunda je skoraj izgubila zavest, ko je ob materi zagledala Ostrovrharja z Lejlo in sedmimi otroki. Oni Rozamunde niso opazili. Naenkrat pa je k njej pritekel najstarejši otrok, Henrik. Rozamundo je gledal visoko navzgor, njegove očke so vprašujoče zrlje vanjo. Tedaj je Rozamunda dvignila Henrika ter se približala materi, Lejli in Ostrovrharju. Ko je Lejla videla Henrika v Rozamundinih rokah, je nenadoma omedlela. Medtem ko je Ostrovrhar klical zdravnika, je Lejla

umrla. Imela je namreč težave s srcem. Vsako razburjenje bi ji lahko škodovalo, to pa jo je pokončalo.

Ko je Rozamunda videla, da je spet povzročila nesrečo, se je zaklenila v klet in jokala. Ostrovrhar jo je prepričal, da mu je odprla. Ponovno sta »prepotovala« preteklih sedem let. Na koncu je Ostrovrhar Rozamundo vprašal, zakaj se je tako zapustila, zakaj več ne skrbi za svoj videz.

Rozamunda pa je jokala in jokala. Končno je bilo Ostrovrharju dovolj. Zgrabil je Rozamundo za ramena, jo stresel in ji priznal, da je pravzaprav nikoli ni pozabil. Sklenila sta, da se bosta končno le poročila.

Toda Rozamunda ne bi bila Rozamunda, če ne bi Ostrovrharju spet postavila pogoja. To bo šele takrat, ko bo spet urejena in bleščeča.

S tem se je Ostrovrhar seveda strinjal. Poročila sta se, otroci so spet imeli mater in bili so srečni. Rozamunda pa nam je naročila, naj nikar ne pozabimo, da se sreče ne da izsiljevati.

Klementina KUZMIČ, 7. razred

PREČUDOVIT JE DAR MATERINSTVA...

Vstopili smo v verjetno za marsikoga najlepši letni čas - pomlad. Smo v času, ko se narava na novo prebuja, ko dobiva svojo novo podobo, ko nas zasipa s svojimi prekrasnimi barvami.

Vsak izmed nas si bo iskal nov prostor, znova bo vzkliklo seme, ki smo ga tolikokrat posejali in ki je bilo že tolikokrat požeto. Toplino in moč pa nam vliva toplo spomladansko sonce, ki s svojimi žarki prodira globoko do naših src.

Toplina, ljubezen pa niso le besede, s katerimi opisujemo spomladansko prebujanje narave, pomnijo še marsikaj drugega, povežemo jih lahko tudi z materinstvom.

Materinstvo - tisočkrat opevana beseda, ki pomeni temelj obstoja človeštva, ki pomeni veliko več kot biti le mati, beseda, ki pomeni naravno sožitje med materjo in otrokom. Vemo, da se materinstva ne da naučiti, ne da se ga privzgojiti, niti se mu ni moč odreči. Pa vendar je preprosto.

V mesecu marcu so nekoč zapisali, da je le-ta mesec posvečen ženskam. Mogoče se nekateri prav dobro spominjajo dogodkov izpred mnogih let, ko so ženske zahtevale volilno pravico in ko so želele biti vsaj delno enakopravne moškimi. Čeprav so to potem tudi dosegle, pa se je praznovanje 8. marca pred leti povsem razvrednotilo, saj ga nekaj let sploh nismo praznovali. Nato pa je pri nas vendarle spet nekoliko oživel.

Vse nastale spremembe so opazne, časi se spreminjajo, zato iz leta v leto dobiva tudi beseda mati drugačen pomen. Nekoč je mama poznala le delo, hišo in otroke. Danes pa je tempo življenja vse hitrejši, želja po boju za preživetje prav tako, zato se mi včasih dozdeva, da več ne znamo ceniti materinstva, in da materinstvo mogoče ni tisto, kar bi moralo biti. Smo se danes mamice spremenile? Mar ne znamo sprejeti materinstva? Ne, ni to tisto, le z načinom »novega življenja« se je morala spremeniti tudi vloga matere - znati mora dokaza-

ti, da je enakovredno lahko vse, tako mati, žena in hkrati uspešna ženska na delovnem mestu. Kljub tempu, ki nam ga nalaga vsak nov dan, pa je nadvse pomembno, da, kar dajemo, potem tudi prejmemo, da smo deležni ne zgolj dragocenih daril, temveč nam veliko več pomeni toplina, ljubezen, ki jo razdajamo. Ni torej pomembno bogastvo, ki ga imaš, pomembno je bogastvo, ki ga razdajaš - nesebična ljubezen, dobrot, toplina.

Materina ljubezen tli v njenem srcu, žari v njenih očeh, v toplih raskavih dlaneh, ljubezen je v mamini besedi, ki spodbuja, kara, tolaži. Ljubezen je v njeni žalosti in solzah, ljubezen je v njeni sreči in miru.

Ob koncu naj se moje misli utopijo v misel, ki pravi: »Otroci smo odsev svoje mame, vse, kar imamo, vse, kar znamo, smo se naučili pri njej«. Če bi te besede znal ponoviti vsak izmed nas vsaj v mislih, bi sprevidel resnico, ki pravi, da je biti mama lepo, a hkrati težko.

Suzana FARIČ

DR. ANTON VRATUŠA Z GOSTI PRI GRADU

15. februarja 2002 je potekal v sejni sobi občine Grad sestanek z gospodom Antonom Vratušo, rojakom iz Dolnjih Slaveč, in župani okoliških občin. Sestanka sta se udeležila tudi gospod Marjan Šiftar, šef kabineta predsednika države, in gospod Krpič. Na sestanku je tekla beseda o ustanovljeni Ustanovi dr. Šiftarjeve fundacije Petanjci in o ureditvi Vrta spominov in prijateljstva na Petanjcih. V okviru tega projekta sta nastali dve publikaciji, Šiftarjev zbornik in zloženka z naslovom Vrt spominov in tovarštva na Petanjcih. V mesecu maju, natanko 9. maja, pa naj bi bila otvoritev tega vrta. Vrt je nastajal 50 let na pobudo Šiftarjeve mame, katera je, ko je vedela, da se dva od treh sinov ne bosta več vrnila iz vojne, posadila v spomin nanju drevesi. Dr. Vanek Šiftar je nadalje-

val in zbiral drevje iz vseh krajev – krajev, kjer so bile bojevalne najhujše bitke, najhujša koncentracijska taborišča in iz krajev, kjer se je gradil mir. V nadaljevanju sestanka je tekla razprava onastajanju oz. ustanavljanju

Krajinskega parka Goričko, predvidele pa so se tudi možnosti okrog sodelovanja Ustanove dr. Šiftarjeve fundacije Petanjci pri aktivnostih parka.

Lidija KRPIČ

POGOVOR Z NAŠO NAJSTAREJŠO OBČANKO

Marsikdaj slišimo, da je tudi starost lahko lepa. Nekateri temu pritrjujejo, drugi spet ne. Vsekakor pa to drži za gospo Adelo Slamar od Grada.

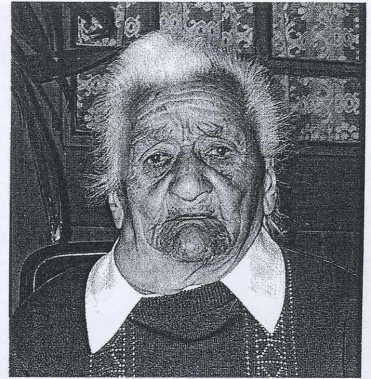
Rojena je bila 14. oktobra 1909 v Vidoncih pri »Babičevih« oziroma Ferkovih kot druga od štirih otrok. Čeprav je bila to za tedanje čase maloštevilna družina, pa je vseeno v svoji rani mladosti morala iti »na službo« h Gumilarjevim. Tam je hodila tudi v osnovno šolo, ki je takrat obsegala 6 razredov. Po končani šoli pa so sledila štiri leta sezonskega dela v Vojvodini in tri leta v Nemčiji, nakar je nekaj časa ostala doma, vendar ne za dolgo. Pot jo je vodila v nove kraje, v Francijo, kjer je prav tako delala tri sezone. Čeprav je, zdaj že 22 let pokojni, Adelin mož prav tako sedem let delal v Franciji, sta se spoznala šele doma. Poročila sta se leta 1938. Takrat je bila v teh krajih revščina, gostija pa je vseeno trajala dva dni.

Najprej sta si zgradila hišo, pozneje pa še manjše gospodarsko poslopje. Seveda sta ostala oba doma in se

preživljala s kmetijstvom. A kaj kmalu je prišla druga svetovna vojna in odpeljala moža. Tako je ostala sama s taščo in tremi otroki. Velikokrat je bilo hudo, saj so se bili prisiljeni skrivati. V spominu ji je ostal tudi prihod takratnih ruskih vojakov, ki so kar nekaj časa pri njih tudi bivali in seveda bili na hrani. Prvi od vojakov je takrat kar na konju prijezdil v dnevno sobo. Mož se je na srečo po končani vojni vrnil.

Ko je minila vojna, sta se rodila še dva otroka. A ni bilo lahko. Bilo je vsesplošno pomanjkanje, zato je država uvedla tako imenovano obvezo. Kljub trdemu delu je ostalo zelo malo za preživetje. Ob tej nesreči se je pojavila druga, še hujša. Kuga jim je vzela živino in kar sedem let so bili brez nje. Tudi njeni otroci so večinoma ponavljali njeno otroštvo s »služenjem«, vendar so se kaj kmalu znašli in šli po svoje v svet. Kmetijo je prevzel sin Rafael, ki skupaj s soprogo Cecilijo dobro skrbi za svojo mamo.

Adela že skoraj petnajst let boleha za sladkorno boleznijo, malce slabše

Adela Slamar od Grada

tudi sliši, vendar je še lansko leto večino od 150 kilogramov bučnega semena pobrala prav ona! 10-krat je že babica in 14-krat prababica.

Morda skrivnostni recept za tako dolgo življenje? V mladih letih največkrat na krožniku zelje, repa, grah... - sedaj pa poredko in zelo malo mesa, najraje mlečni rezanci, bela kava, tudi črna mora biti, pa še kak kozarec piva ne škodi.

Zadnji dve leti ne hodi od doma, se pa toliko bolj veseli vsakega obiska, še posebej vnukov in pravnikov. Še na mnoga leta!

Marjan KOVAČ

Na podlagi predloga Odbora za kmetijstvo, sprejetega na svoji 12. seji, dne 13.12.2001, in na podlagi 16. člena statuta občine Grad (Uradni list RS, št. 56/99, 12/00 in 24/01) je Občinski svet občine Grad na svoji 29. redni seji, dne 25. januarja 2002 sprejel naslednji

PROGRAM SPODUD ZA POSPEŠEVANJE KMETIJSTVA IN PROIZVODNJE HRANE V OBČINI GRAD V LETU 2002

ŽIVINOREJA

Sofinanciranje prve osemenitve 40% cene prve osemenitve

RASTLINSKA PROIZVODNJA

Analiza zemlje in krme 50% cene analize

Apnenje tal – apnenec, mulj 5,00 SIT/kg

ČEBELARSTVO

Regresiranje v čebelarstvu 1.000,00 SIT/panj

TESTIRANJE ŠKROPILNIC 50% cene testiranja

ZAVAROVANJE POLJŠČIN IN NASADOV PRED TOČO 30% cene (+15 % popust zavarovalnice)

Regres za nakup hladilnih naprav za mleko na podlagi vlog

PAŠNIK, VINOGRAD, SADOVNJAK – OGRAJE 30.000,00 SIT/ha

DRENAŽNE CEVI 50% cene cevi

RASTLINJAK, PLASTENJAK 10.000,00 SIT/ar

SOFINANCIRANJE PREVOZA VODE 2.500,00 SIT/prevoz

SOFINANCIRANJE DOPOLNILNE DEJAVNOSTI NA KMETIJ na podlagi vlog

Upravičenci do spodbud v kmetijstvu in proizvodnji hrane v letu 2002 so fizične osebe s stalnim bivališčem v Občini Grad, ki imajo poravnane vse obveznosti do Občine Grad. Upravičenci uveljavljajo spodbude na podlagi vloge z dokazili o poravnanih računih za posamezne spodbude. Zadnji rok za vložitev vseh vlog za uveljavljanje spodbud je 10.12.2002.

ZDRAVSTVO PRI GRADU

Zdravstvo in lekarništvo imata pri Gradu dolgo in bogato zgodovino, vendar pa vsega ni mogoče opisati v nekaj povedih.

Zapisi o zdravstveni službi nam povedo, da je bil leta 1935 pri Gradu nameščen dr. Branko Lukman. Starejši ljudje se ga prav dobro spominjajo, saj je pri Gradu delal celih 30 let, le nekaj časa med drugo svetovno vojno ne, ko zaradi vojnih razmer ni smel. Bil je slabotnega zdravja, pa vendar je bil v tistih težkih časih vsem vedno pripravljen pomagati. Do porodnic in težkih bolnikov so ga vozili s kočijo in marsikateri materi in otroku je rešil življenje. Vsa leta je bila ob njem v službi in na terenu babica, naša domačinka Vilma Podlessek. Vse hribčke in doline je prehodila peš, ponoči in podnevi, ko je morala do porodnic vse do upokojitve.

Po upokojitvi dr. Lukmana je prišel h Gradu kot novi zdravnik dr. Jože Miklič s soprogo, ki je bila zobozdravnica. Tako smo dobili pri Gradu tudi rednega zobozdravnika. V času službovanja dr. Mikliča pri Gradu, pa tudi po njegovi zaslugi je bil leta 1969 zgrajen nov zdravstveni dom pri Gradu. V novem zdravstvenem domu je bila zdravstvena am-

bulanta, zobna ambulanta, rengen za pljučne bolezni in otroška posvetovalnica. To je bila zelo velika pridobitev za širši okoliš vse od Rogoševca, Kuzme do Petrovec.

Po odhodu dr. Mikliča so se zdravniki pri Gradu kar hitro menjavali. Nekaj časa je ordinirala naša domačinka dr. Zorka Hüll. Sledili so dr. Kelemen, dr. Šošaričeva, dr. Pögs, dr. Levačičeva, dr. Čavka s soprogo, dr. Budja, ki je bil dalj časa pri Gradu, nasledila ga je dr. Rousova in leta 1987 je prišel dr. Čurčič s soprogo, prav tako zdravnico, ki pa je bila pri Gradu le krajši čas.

S 1.12.2001 je dr. Čurčič zapustil ambulanto pri Gradu, tako so nastale težave z zdravstveno oskrbo. Kot je razvidno, sta bila v preteklem obdobju v ambulanti pri Gradu večinoma po dva zdravnika, saj je po normativih na prebivalce in glede na velik

okoliš več kot očitno, da potrebujemo dva zdravnika. Že tri mesece traja nadomeščanje, ki je enkrat dopoldne, drugič spet popoldne, kar je zelo neprijetno in težko za bolnike. Upamo, da bo to stanje kmalu urejeno.

Tudi zobozdravstvo je bilo dokaj zgledno urejeno s prihodom dr. Mikličeve, čeprav so se po njenem odhodu zobozdravniki pogosto me-

njavali. 3.11.1986 je začel svojo zobozdravstveno službo pri Gradu dr. Željko Lazarevič v ZD Grad. Od decembra leta 2000 pa ordinira v svoji novi privatni ambulanti.

Lekarna pri Gradu

Zapisi o lekarniški dejavnosti segajo v leto 1900, ko naj bi imel lekarno pri Gradu zdravnik Wapenstein, ki je stanoval pod gradom. Leta 1911 je dobil koncesijo za javno lekarno mag. Waiss, ki je bila v gornjem Gradu v nekdanjih grajskih prostorih, pozneje stara šola. Leta 1931 je koncesijo za lekarniško dejavnost dobila mag. Milica Jezovšek. V času druge svetovne vojne je lekarno preselila iz gornjega dela Grada v spodnji del, v svojo na novo zgrajeno hišo. Po njeni smrti leta 1948 je še nekaj časa lekarno vodil njen mož Kalman Kleirath, nakar je bila lekarna priključena k lekarni Murska Sobota. Za kratek čas je bila nameščena Helena Flisar. Leta 1953 je lekarno prevzela mag. Marija Renko in jo vodila vse do upokojitve leta 1965. Leta 1962 se je lekarna preselila iz privatnih prostorov v novo zgrajen stanovanjski blok. S tem so se delovni in prostorski pogoji zelo izboljšali.

V letih 1965 in 1966 je lekarno vodila mag. Jožica Benkič in po njeni premestitvi v Mursko Soboto pa mag. Gizela Šiftar vse do leta 1972. Od leta 1972 pa do upokojitve leta 1993 je lekarno vodila Elizabeta Klement. Nasledila jo je mag. Helena Šuklar, ki je delala v isti lekarni do jeseni leta 1996. Med tem časom je dobila koncesijo za privatno lekarno in jo popolnoma prenovljeno odprla 14.12.1996. Z lekarniškiimi uslugami so prebivalci zelo zadovoljni, posebej v zadnjem času, ko se zelo prilagaja delovnemu času v ambulanti.

JAVNO MNENJE – PROBLEMATIKA SPLOŠNEGA ZDRAVNIKA

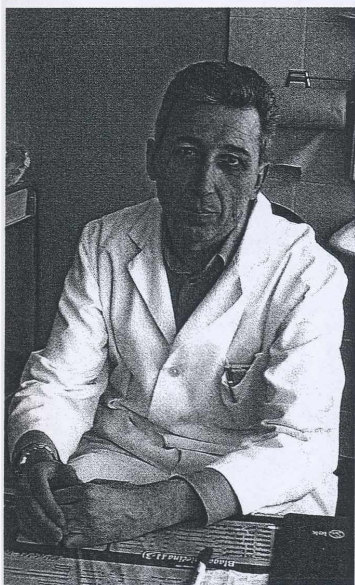
**Direktor
Zdravstvenega doma,
Jože FELKAR, dr. med. spec.**

»V Zdravstvenem domu Murska Sobota si prizadevamo, da bi v najkrajšem možnem času ustrezno rešili odsotnost stalnega zdravnika splošne medicine, ki je nastala zaradi nepričakovanega odhoda g. Srboljuba Čurčiča, dr. med..

Večkrat sem se o nastali problematiki pogovarjal tudi z vašim županom, gospodom Kalamarjem, ki se izjemno zavzema za ureditev osnovnega zdravstvenega varstva v vaši občini.

Razpis za delovno mesto zdravnika smo objavili že trikrat, v stikih pa sem tudi z zdravniki, ki so pripravljeni prevzeti delo, vendar še nimajo vseh pogojev, potrebnih za zaposlitev.

V končnih dogovorih smo z dvehma zdravnikoma, oziroma z zakonskim parom, ki bo skoraj zagotovo prevzel delo v vaši zdravstveni postaji. Upam, da bomo to lahko uresničili v dveh do treh mesecih. Do takrat pa bomo odsotnost zdravnika reševali z ustreznimi nadomeščanji.«

Jože Felkar, dr. med. spec.

Marija Kisilak in Darinka Moršič, medicinski sestri pri Gradu

**Odgovorni medicinski sestri v
Zdravstveni ambulanti Grad:
Marija KISILAK in
Darinka MORŠIČ**

Nastala situacija je dokaj neprijetna, saj je do pred kratkim tukaj delal zdravnik, ki je bil več kot 2.400 pacientom izbrani zdravnik. To pa je bilo veliko več, kot je normativ, celo največ v okviru Zdravstvenega doma Murska Sobota. Dnevno pride v ambulanto Grad okoli 40 pacientov, ki pa si seveda želijo več dela zdravnika v dopoldanskem času in seveda čim prej stalnega zdravnika. Seveda moramo razumeti tudi zdravnike, ki hodijo nadomeščat stalnega zdravnika, saj morajo ob tem opravljati še svoje redno delo. Kar nekaj pacientov, ki je imelo do sedaj tukaj izbranega zdravnika, pa je šlo drugam.

Marija BOKAN, Dolič 141

»Dr. Čurčič je bil moj izbrani zdravnik, bil je dober in ga imam v lepem spominu. Zaradi povišane stopnje sladkorja v krvi pa tudi zvišanega krvnega tlaka kar pogosto hodim v Zdravstveno ambulanto Grad - vsaj enkrat na mesec, včasih pa tudi vsak teden. Čim prej si želim stalnega zdravnika. Lahko bi bil

tudi iz krajev nam nekdam skupne domovine, v prvi vrsti pa naj bo dober in prijazen. Sicer pa sem zadovoljna tudi z lekarno pri Gradu.«

**Breda BERNJAK,
Gornji Slaveči 93**

»Prihajam zaradi medicinskih pripomočkov za svojega sorodnika. Sama imam izbranega zdravnika v Martjancih. V preteklosti sem že tudi bila pri tukajšnjem zdravniku, s katerim sem bila zadovoljna. Tudi jaz vam želim čim prej stalnega zdravnika, ki naj bo v prvi vrsti prijazen in seveda dober v stroki, ne glede na to, če bo iz drugih krajev. Tudi z lekarno pri Gradu sem zadovoljna, želela bi le malo bolj novodobno opremo.«

Povzel: Marjan KOVAČ

Breda Bernjak

BOROVO GOSTUVANJE V KRUPLIVNIKU

»Vrouče gračije – korupciji bije plat zvonala!«

Ta mala bou ešče ednok vekša camprca, kak ges.

Iskrena hvala vsem občanom in občankam Občine Grad za darovane prispevke po vaseh, vsem vaščanom Kruplivnika za vztrajnost pri izpeljavi prireditve, celotni skupini iz Radovcev za njeno dobrovoljno pomoč, delu krajanov iz Motovilcev za pripravljenost sodelovanja in skupini iz PGD Dolnji Slaveči za pomoč pri varovanju prireditve. Zahvaljujemo se tudi vsem nastopajočim od Grada, ki so poskrbeli za zabavo in prijetno počutje, ter vsem, ki ste na kakršen koli način pomagali in sodelovali.

Na koncu pa še posebna zahvala celotni občinski upravi Občine Grad in županu gospodu Danielu Kalamarju za pomoč pri promociji naše prireditve. Zavedamo se, da je s skupnimi močmi šlo mnogo lažje in da brez vas - vseh omenjenih in neomenjenih - te prireditve ne bi izpeljali. Zato v imenu organizacijskega odbora vsem še enkrat iskrena hvala!

Organizacijski odbor
Borovega gostovanja

»Šteri od naj je pa zaj tü glaven?«

»Kjouko lejpih moškof san pa gnes vidla...«

Za voulo toga de šla v zatvor!

»Vidva pa posta, ko san vama provo!«

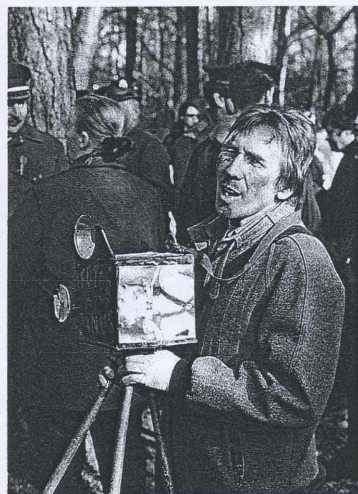
»Müva va cejli den tou doj cuzila, če nama ne prnese što drüge škeri!«

Vrejek je naš, pa amen!

Morem se lepou držati, ka tej glavni za meuf stogi.

To je touk, ka so mi že fse fferadnoli!

Glavna svatba – »Vseglüh va mela pravo snejo!«

4. BOŽIČNI KONCERT

Ob koncu prejšnjega leta je Nonet Lyndwa predstavil svoje pesmi na Četrtem božičnem koncertu, ki je bil 26. 12. 2001 v kulturni dvorani pri Gradu. Tokrat smo dekleta obširneje predstavila črnske duhovne pesmi, polne čutnosti, ljubezni, življenjskega entuziazma in gorečnosti. Poleg novih črnskih duhovnih pesmi smo odpele naše najlepše pesmi, med katerimi sta zagotovo pesmi Amen in O, Happy Day. Na klaviaturah nas je spremljal Andrej Ficko, Mateja Semler pa je nekaj pesmi popestrila še z blok flavto. Našim poslušalcem smo odpele naše najlepše božične pesmi ter večer zaključile s tradicionalno pesmijo Sveta noč.

Nonet Lyndwa je v decembru (na miklavževo) praznoval peto leto delovanja. Vesele in navdušene smo sklenile, da bomo še dolgo skupaj razveseljevale predvsem same sebe in seveda naše poslušalce. Naše delovanje pa bomo počastile letos, ko bomo priredile Peti božični koncert.

Danijela KRPIČ

KULTURNO-UMETNIŠKI VEČER

V soboto, 15. 12. 2001, je KUD France Prešeren – Grad skupaj z OŠ Grad organiziralo kulturno-umetniški večer. Nastopajoči so s svojimi izvrstnimi nastopi ponudili obilje užitkov za lepo število obiskovalcev, ki so se zbrali v telovadnici tukajšnje osnovne šole.

Da so domov odšli z dobrimi občutki, sta poskrbela tudi voditelja z lepimi mislimi o sreči in ljubezni.

Alojz TUŠKEI

VESTNIK NA OBISKU V RADOVCIH

V Radovcih je 14. marca 2002 potekala okrogla miza na temo VODOOSKRBA NA GORIČKEM, ki jo je organiziralo Podjetje za informiranje, časopis VESTNIK iz Murske Sobote v sodelovanju z Občino Grad. Župani goriških občin in gostje okrogle mize, g. Stanislav Sraka (RA Sinergija, d.o.o.), g. Geza Džuban (poslanec DZ) ter g. Stojan Habjanič, so razpravljali o problematiki oskrbe s pitno vodo in čiščenja odpadnih voda, kot najaktualnejši temi Goričkega. Okrogle mize se je udeležilo tudi veliko domačinov, ki so k navedeni problematiki podali svoje mnenje.

Tatjana GRAH

JASLICE PRI SEMLERJEVIH PRI GRADU

DEDEK MRAZ V RADOVCIH

Dedek Mraz se je lansko leto ustavil tudi v Radovcih pri Veseli Gorici. Zbralo se je približno 30 otrok, od zelo majhnih do malo večjih. Najprej so si ogledali lutkovno igrico, v kateri so živali prav tako pričakovale Dedka Mraza. Nesrečni zajček je od razburjenja prevrnil celo novoletno jelko, vendar se je zgodila za vse živali srečno razpletla.

Po kratkem, a prijetnem programčku so otroci z glasnim klicanjem priklicali Dedka Mraza. Stari dobri Dedek Mraz je prišel s svojim spremstvom. Otroci so bili zelo veseli obiska, zato so mu prav radi zapeli pesmico, veliko otrok pa je prineslo tudi risbice Dedku Mrazu v spomin.

Dedek Mraz je pohvalil otroke in vsakega posebej tudi obdaril. Ker pa ga je po širnem svetu še čakalo veliko otrok se je poslovil in obljubil, da bo naslednje leto spet prišel.

Otroci so po odhodu Dedka Mraza dobili novo zaposlitev. V igralnem kotičku so izdelovali izdelke iz terakote, katere so lahko potem odnesli domov. Nekateri so risali risbice, drugi so barvali, tako da zaposlitev in zabave ni manjkalo.

Za prijetno vzdušje je poskrbel glasbenik, tako da smo se ob prijetnih ritmih tudi malo zavrteli. Ker pa so otroci obljubili Dedku Mrazu, da bodo hodili pravočasno spat, zabava pač ni mogla potekati pozno v noč. Lepo je pa le bilo.

Andreja CELEC

Dedek Mraz je obdaril najmlajše

OB BOŽIČNI JELKI V PÖRGI PRI GRADU

Čudovit je ta božični čas, ki nas vsako leto prevzame s svojo radostjo in veseljem. Na božični dan, 25. decembra, in na predvečer, ko praznujemo dan samostojnosti, se v čast obeh praznikov že vrsto let zbiramo pevci kulturnega društva in cerkveni pevci pod jelko v Pörgi pri Gradu. Božična pesem odmeva

na prostem in vsako leto privabi več ljudi, ki kljub hladnemu zimskemu vremenu vztrajajo ob poslušanju lepih božičnih pesmi. Kakor sta v teh pesmih opevani luč in sreča, tudi mi želimo ohraniti luč svobode, miru, ljubezni, vere in naše slovenske kulture.

Elizabeta KLEMENT

Božično petje pod jelko v Pörgi

JASLICE V MOTOVILCIH**POPRAVEK**

V glasilu št. 4 je prišlo do neljube napake pri navedbi imen pripovedovalcev v pripetku o kolednicah, in sicer je avtorica prispevka v 3. odstavku na strani 5 gospa Marija KOVAČ od Grada, pripovedovalca kolednice v 1. odstavku pa sta Alojz in Marjeta Ficko od Grada. Prizadetim se iskreno opravičujemo!

Uredništvo

NAŠI ZLATOPOROČENCI

SIDONIJA IN KAREL KUZMIČ

Ko začutiš drobne iskricke v očeh, ki s posebno nežnostjo izžarevajo ljubezen, se vprašaš, če gre za privid ali resnico. Saj vendar pravijo, da ljubezen z leti mine - celo, če v zakonu ni otrok. In takrat navdušeno ugotoviš, da se motijo, kajti pred sabo imaš živ dokaz petdesetletne ljubezni, zaupanja in spoštovanja – prijateljstva. Človeka, ki še vedno začneta in skleneta dan z mislijo drug na drugega.

Čeprav je Sidonija v svojih mladih letih živela v Vidoncih, Karel pa v Motovilcih, se nista spoznala doma. Leta 1951 sta se zaljubila na sezonskem delu v Bački, kamor je takrat zahajalo mnogo ljudi – tudi iz naših krajev. Kadar je ljubezen močna, se vse ostalo zgodi na hitro. Tako sta se 3. februarja 1952 poročila pri Gradu, kamor je prišla vsa svatba peš. Vse življenje sta služila denar s sezonskimi deli, na katera sta najprej zahajala skupaj, kasneje pa je Karel delal sezonsko kot zidar v Avstriji, Sidonija pa je ostajala doma. Tako so tekla leta in kar naenkrat se je pojavilo teh petdeset. Oba čila in zdrava še zmeraj ne moreta dojeti, da jih je minilo že toliko. Na stara leta, ko ni treba več po svetu, obujata spomine na mladost in ne tožita za otroki – če jih ni bilo, jih pač ni bilo! Sicer pa jima ni nikoli dolgčas, saj jima dneve krajšata sosedova navihanca, ki se pri njiju počutita kot doma.

M. F. O

Sidonija in Karel Kuzmič, Motovilci 76

EMA IN KAREL ČONTALA

Zlatoporočenca Ema in Karel ČONTALA iz Dolnjih Slaveč 130 sta se poročila 27. januarja 1952 v cerkvi Sv. Jurija v Sv. Juriju na Goričkem. Skupno zakonsko življenje jima je, kljub temu, da je mož Karel prebival kar nekaj let na delu v Mariboru, popestrilo rojstvo hčerke Dragice in sina Alojza. Ker se jima je ponudila možnost boljšega zaslužka, sta odšla za kruhom v tujino - Nemčijo, kjer sta živela in se le občasno vračala domov kar 8 let. Ker sta na nek način začutila željo, da bi se vrnila domov, sta to tudi storila. Živela in delala sta na majhni kmetiji, katera jima je v veliko veselje še sedaj.

N. K.

MARIJA IN ANTON MAKOVEC

23. 01. 2002 sta zlato poroko, 50 let skupnega življenja, praznovala Marija in Anton Makovec. Marija je bila rojena 22.12.1926 na Dolnjih Slavečih, Anton pa 09.05.1924 v Motovilcih. Poročila sta se leta 1952, civilni obred je bil na Pertoči, cerkveni pa v cerkvi pri Svetem Juriju. V zakonu se jima je rodil en sin, ki s svojo družino živi v Zrečah. Marija je bila zaposlena v računovodstvu, kjer je delala tudi kot blagajničarka, v KZ Grad, Anton pa je delal kot kontrolor mleka. Zlatoporočenca veliko časa preživita pri svojem sinu v Zrečah, kjer jima krajšata čas dva vnuka, najboljše pa se počutita v svojem rodnem kraju, to je na Dolnjih Slavečih.

Lidija KRPIČ

Ema in Karel Čontala, Dolnji Slaveči 130

Marija in Anton Makovec, Dolnji Slaveči 15

ŠPORTNO – REKREACIJSKO DRUŠTVO DOLNI SLAVEČI

Že samo ime društva pove, s čim se poleg ostalih dejavnosti v največji meri ukvarja. Društvo je neuradno delovalo že pred 20-imi leti, ko so miličniki iz OM Rogašovci sodelovali na več pohodih v sosednji Avstriji. Ko so se vračali s pohodov, so zahajali v gostilno Forjanič na Dolnjih Slavečih in tu skušali pridobiti v svoje vrste nekaj domačinov. Pri tem so bili dokaj uspešni. Čeprav so miličniki pohodniško dejavnost z leti opustili, pa samo pohodništvo na Dolnjih Slavečih ni zamrlo. Prav nasprotno.

Leta 1995 se je društvo uradno registriralo, ustanovni člani pa so bili: zakonca Forjanič, Dervarič, Fujs in Knap ter Irena Ivanič, Marjana Vidonja, Jože Pozvek in Andrej Sampl. Tem so se pozneje pridruževali posamezniki iz Rakičana, Grada, Černelavcev, Cankove, Rogašovcev, Martjanecv in drugod.

Na začetku svojega delovanja so člani društva prirejali dva pohoda letno, in sicer mednarodni pohod dveh dežel skupaj z društvom iz avstrijske St. Anne ter zdaj že tradicionalni pohod po Dolnjih Slavečih. Pohod dveh dežel se ni obnesel, zato so ga opustili. Drugi pohod pa je ostal in je danes zelo odmeven. Udeležuje se ga okrog 300 pohodnikov, največ iz sosednje Avstrije. Žal pri nas še ni zanimanja za tovrstno rekreiranje in prijetno druženje.

Toda ta pohod ni vse. Člani se udeležujemo letno povprečno 15 pohodov, eni manj, drugi več. S poho-

dov se vračamo vselej s prijetnimi občutki in lepimi spomini, za nagrado pa na vsakem pohodu prejmemo čudovit pokal, katere hranimo v gostilni Forjanič.

Pred petimi leti smo se včlanili v IVV-Evropsko mednarodno pohodniško združenje in tako smo postali edino slovensko društvo, včlanjeno v IVV.

V zadnjih letih smo poleg pohodov opravili še več drugih aktivnosti. Za veliko noč pripravljamo kresovanje, ob 1. maju pa postavljamo mlaj. Sodelujemo na kmečkih igrah, lani smo v Motovilcih dosegli 1. mesto. Letos pa smo organizatorji kmečkih iger prav mi. Ob prihodu svetega Miklavža smo otrokom obči-

ne pripravili proslavo in skromno obdaritev. Lani smo prvič sodelovali na Noči čarovnic in že snujemo ideje za letošnje prireditve. V minulih letih smo za člane društva priskrbeli enotne trenirke in majice, v prihodnje pa želimo kupiti še anorake. Če bo zadostno število prijav, bomo za članice društva v zimskih dneh organizirali kuharski tečaj. Aktivnosti so torej raznovrstne. Pod vodstvom predsednika Silva Ivaniča in podpredsednika Štefana Dervariča bo vseh ostalih 44 članov društva vse te aktivnosti skušalo s polno motiviranostjo uspešno izpeljati do konca. Z malce sreče in pomoči bomo uredili majhno igrišče, kamor se bomo lahko zatekali v prostem času.

Na koncu pa moramo priznati, da nas je res veliko - 46. Toda če želimo vse zastavljene naloge res maksimalno opraviti in vsem društvom vrniti obisk s takšnim številom pohodnikov, kot oni prihajajo k nam, potem nas je še veliko premalo. V upanju, da vas zanima razgibanost in vsestranskost, predvsem pa druženje in zabava, vas v imenu ŠRD vabim, da se nam pridružite, tako majhni, mladi in malo starejši. Skupaj nam bo lepo. Srečevali se bomo z različnimi ljudmi, kraji, doživljali vesele dogodke in obujali spomine.

Skupinski posnetek iz Willendorfa, kamor smo prispeli z avtobusom

PROSTOVOLJNO GASILSKO DRUŠTVO KRUPLIVNIK

Prvi osnutki PGD Kruplivnik segajo v leto 1939, ko se je pojavila potreba širše pomoči v primeru požara, elementarnih ali drugih nesreč in pomoči v stiski. Osveščena takratnih ljudi je dosegla to mejo, da so na pobudo takratnega učitelja Viljema Bežana, ki je služboval v kruplivniški osnovni šoli, ustanovili Prostovoljno gasilsko društvo Kruplivnik.

Že leta 1940 je bilo vanj vključenih 11 članov, od teh je Štefan Bertalanič, rojen leta 1912, edini živeči. Ker je društvo zaživelo in začelo delovati, so zaradi razpoznavnosti že 1941 kupili primerne kape in prvo ročno brizgalno - za potrebe v primeru požarov. Kupljena je bila truba, ki se hrani še sedaj. Prvi trubač za gasilske namene je bil pokojni Leopold Šparaš. S trubo so javljali in opozorili gasilce in vaščane na požar. Ker se je pojavil prvi gasilski inventar, je nastala potreba po prostorih za shranjevanje le-tega. Prvi gasilski dom, ki stoji še sedaj, je bil zgrajen okrog leta 1946. Danes se v njem hrani gasilsko orodje.

Prvi poveljnik PGD Kruplivnik je bil Engelbert Recek. Bil je zelo dejaven, saj je imel mandat poveljnika polnih 25 let. Eden najbolj aktivnih članov gasilskih vrst in dolgoletni predsednik je bil tudi že pokojni Jožef Čerpnjak. Vlogo poveljnika je opravljal tudi Štefan Hajdinjak.

Leta 1962 so vaščani Kruplivnika

uprizorili 1. borovo gostüvanje. Sodelovali so ljudje iz cele vasi. Nekaj pomoči pa so si priskrbeli iz sosednje vasi Radovci. Izkupiček te priveditve je bil namenjen nakupu prve motorne brizgalne SAVICA - rabljene. Ker pa se je sčasoma vse moderniziralo, je šel razvoj tudi tod naprej. Leta 1978 so kupili novo motorno brizgalno ZIEGLER 800 l./min., ki je še sedaj v uporabi. 1980 smo imeli razvite prvega gasilskega prapora. 1987 je bilo kupljeno novo orodno vozilo tipa TAM. Takrat »stoječa« stara šola se je za silo preuredila in nekaj časa služila za garažo.

Dolgo pa pri tem ni moglo ostati. Stara šola je odslužila namenu in bila je primerna le še za rušenje. 1995 se začnejo prvi zametki novega gasilskega doma. V ta namen je PGD Kruplivnik skupaj z vaščani pripravilo maškerado v gasilskem domu v Radovcih. Dobiček je bil namenjen za gradnjo novega gasilskega doma. Po pridobljeni dokumentaciji se je začela gradnja. Večji del materiala - leseni, stavbni les je bil uporabljen od stare šole, ostalo so darovali vaščani. Pri prostovoljnem delu izgradnje gasilskega doma imata veliko zaslug Jožef Godar in Jože Flisar. Gasilski dom je notranje že precej urejen: sanitarije, kuhinja, »šank«, sejna soba, mize in klopi, stoli... Danes ima gasilski dom že svojo podobo, vendar bo dokončna,

ko bo ta dobil lepši zunanji videz - fasado. To pa bo morda doseženo že letos, saj bo delež izkupička letošnjega Borovega gostüvanja, namenjen prav za to.

PGD Kruplivnik sestavlja članska desetina, skupaj s podpornimi člani.

Sedanje vodstvo sestavljajo:
Predsednik: Štefan Lovenjak
Poveljnik: Franc Grah
Tajnik: Silvester Dervarič
Blagajnik: Milan Recek
Pod. preds.: Jože Flisar
Pod. povelj.: Gorazd Zelko

Sedanji predsednik PGD Kruplivnik Štefan Lovenjak je zaslužen za mnoge pridobitve v društvu, ki pa so pomembne tudi za celotno vas. Svojo funkcijo je opravljal od 1978 do 1991 in zdaj od 1995. V njegovem »predsednikovanju« je bilo kupljeno novo gasilsko vozilo ter zgrajen nov gasilski dom. Leta 1997 je bilo razvite novega slovenskega gasilskega prapora. Montirana je bila sodobna elektronska sirena na gasilski stolp, ki se sproži s Centra za obveščanje.

Poveljnik - Franc Grah poveljuje »svojim« gasilcem od leta 1986 in je edini gasilski častnik 1. stopnje. Šolo za častnika je opravil leta 1992.

Tajnik - Silvester Dervarič opravlja svojo dolžnost od 1984, istočasno pa je predsednik Občinske gasilske zveze Občine Grad od leta 1999 naprej. V okviru te funkcije opravlja naloge na občinski ravni, kot so: povezava društev v Občinsko gasilsko zvezo, celovitejša kontrola pri nabavi opreme društev in požarna preventiva. Blagajnik - Milan Recek vestno opravlja svoje delo že od leta 1988.

Pri vsem je pomembno sodelovanje ter angažiranost gasilcev in vaščanov. V gasilskih vrstah primanjkuje kadra. Od teh je 8 nižjih in en gasilski častnik. Čas narekuje, da bi se izmed mladih vrst razvil šolani gasilski kader, zato je zaželena zavzetost mladih, da bi šli po stopinjah starejših in za pridobivanjem znanja. Vsekakor pa je v nesreči na prvem mestu medsebojna pomoč.

Kruplivniški gasilci iz leta 1996

VSAK DELOVNI DAN
MED 7:30 IN 15:30 URO,
SREDA DO 16:30,
PETEK DO 14:30

RAZVOJNA AGENCIJA SINERGIJA DEVELOPMENT AGENCY

POSPEŠEVANJE RAZVOJA PODJETNIŠTVA TER GOSPODARSKEGA IN DUHOVNEGA RAZVOJA PODEŽELJA
OBČINE BELTINCI, MORAVSKE TOPLICE, PUČONCI, GORNJI PETROVCI, ŠALOVCI, HODOŠ, GRAD, KUZMA, ROGAŠOVCI, CANKOVA

Kranjčeva 3, 9226 Moravske Toplice, ☎ (02) 538 13 50, ✉ (02) 538 13 55, E-MAIL: sinergija@moj.net

**Imate poslovno idejo? Imate razvojni projekt?
Je vaše poslovanje pričelo rasti? Morda je vaše poslovanje zašlo v težave?
In ne veste, kako naprej? → Dobrodošli pri nas!**

* Za komitente iz občin ustanoviteljic so naši nasveti brezplačni, prav tako večina storitev.

SPOŠTOVANE OBCANKE, SPOŠTOVANI OBCANI!

Z namenom, da bi naše storitve čim bolj približali občanom občin, ki so soustanoviteljice Razvojnne agencije Sinergija, uvajamo v vašem občinskem glasilu tako imenovan **»SINERGIJSKI KOTIČEK«**, v katerem vas bomo tekoče obveščali o naših storitvah. Predstavljali vam bomo projekte, ki jih izvajamo, vas vabili k sodelovanju in vključevanju v naše aktivnosti, posredovali koristne informacije ...

Tokrat vas opozarjamo na začetek uvajanja vavčerskega sistema – subvencij za svetovanje poslujočim podjetjem in podjetnikom ter potencialnim oziroma bodočim podjetnikom.

Vabimo vas, da se odzivite na naša povabila in obvestila, kakor tudi da se poslužujete naših storitev.

Stanislav Sraka, univ.dipl.org., direktor

SUBVENCIONIRANJE SPLOŠNEGA IN SPECIALISTIČNEGA SVETOVANJA PODJETNIKOM, KMETOVALCEM, NEZAPOSLENIM ... V OKVIRU IZVAJANJA VAVČERSKEGA SISTEMA SVETOVANJA

V okviru tako imenovanega vavčerskega sistema svetovanja, ki se je začel izvajati na celotnem območju Republike Slovenije je mogoče pridobiti subvencionirano svetovalno, usmerjevalno in informativno pomoč pri uresničevanju poslovnih zamisli, projektov, načrtovanju rasti in reševanju poslovnih kriz za določene ciljne skupine.

Vavčerski sistem vključuje naslednje ciljne skupine:

- **potencialni podjetniki** - brezposelne osebe, še zaposleni s poslovno idejo, osebe, ki niso zaposlene in niso prijavljene na Zavodu za zaposlovanje (diplomanti, gospodinje, upokojenci);
- **delujoča podjetja** - podjetja z razvojnimi projekti, podjetja v rasti in podjetja v poslovnih težavah;
- **kmetje** in prebivalstvo na podeželju – kmetje (kmečko zavarovani), člani kmečkih gospodinjstev / podzaposleni na kmetijah (ki niso kmečko zavarovani).

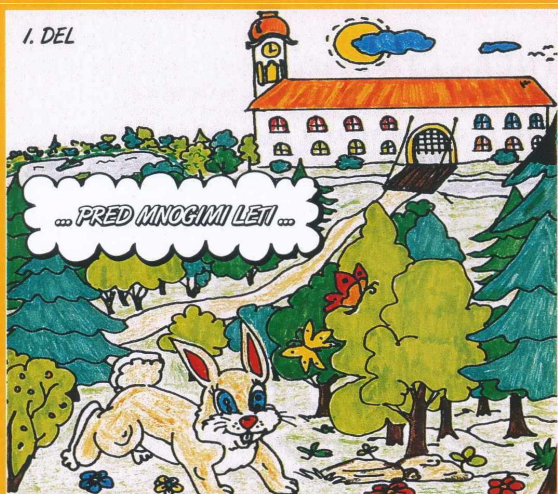
Višina subvencij pri svetovanju

- **potencialni podjetniki in kmetje** - brezposelne osebe, še zaposlene osebe, osebe, ki niso zaposlene, kmetje - 100% subvencija priznane cene svetovalne ure in določenega obsega svetovalnih ur;
- **delujoča podjetja** - 50% subvencija priznane cene svetovalne ure in določenega obsega svetovalnih ur, 50% pa prispevajo podjetja sama.

Razvojna agencija Sinergija je izbrani izvajalec vavčerskega sistema svetovanja – izdajanja napotnic za subvencionirano svetovanje potencialnim podjetnikom in delujočim podjetjem – za območje občin Beltinci, Moravske Toplice, Pučonci, Gornji Petrovci, Šalovci, Hodoš, Grad, Kuzma, Rogoševci in Cankova.

Zainteresirani delujoči podjetniki in potencialni podjetniki iz navedenih občin nas za podrobnejše informacije o možnostih koriščenja predstavljenih ugodnosti pokličite na spodnji naslov ali nas obiščite osebno.

Kontaktne osebi za vavčerje: **Renata Kočar** in **Stanislav Sraka**, telefon (02) 538-13-50. Vljudno vabljenj k sodelovanju!

Besedilo: Stefka Bohar, Riske: Sonja Štefko.

SE NADALJUJE...